

Jullie zijn mijn getuigen

(Jesaja 43:10)

EEN TRADITIONEEL JOODSE REACTIE
AAN CHRISTELIJKE ZENDELINGEN

Yisroel C. Blumenthal

Dit boek is opgedragen ter nagedachtenis aan
Kreindel bas Reb Yitzchok Yosef in Zaliger Gedachtenis
en
Bluma bas Reb David Menachem in Zaliger Gedachtenis

לעילוי נשמות
קריינדל בת רב יצחק יוסף
בלומה בת רב דוד מנחם
עליהם השלום

Abraham J. Twerski, M.D.
Gateway Revalidatiecentrum
Moffett Run Road
Aliquippa, Pennsylvania 15001

Rabbi Yisroel Chaim Blumenthal's *Jij bent mijn getuigen* is een heldere opsomming van de overtuigende argumenten en authentieke vertalingen van de Schrift die door de geschiedenis heen door Thora Geleerden gebruikt zijn om de beweringen van zendelingen die probeerden joden te verleiden om hun jodendom te verloochenen te weerleggen.

Gezien de enorme inspanningen die door zendelingen worden geleverd om joden, die in wezen onwetend zijn van Thora, aan te trekken, is het proefschrift van Rabbi van Blumenthal buitengewoon belangrijk, en moet hij worden geprezen voor zijn wetenschappelijke werk.

Met vriendelijke groet,
Rabbi Abraham J. Twerski, MD

Jullie zijn mijn getuigen

(Jesaja 43:10)

EEN TRADITIONEEL JOODSE REACTIE AAN CHRISTELIJKE ZENDELINGEN

Yisroel C. Blumenthal

Gepubliceerd door

JEWS FOR JUDAISM

3110 Bathurst St., PO Box 54042, Toronto, ON Canada M6A 3B7

Phone: (416) 789-0020 • Fax: (416) 789-0030

Email: canada@jewsforjudaism.ca

Website: • www.jewsforjudaism.ca

Het boek mag gratis worden gedownload als pdf van de site van www.jewsforjudaism.org

en van de site van de Dutch Noahide Community www.dutchnoahidecommunity.eu

INHOUD

INLEIDING - 1

Een objectieve verklaring

FOCUS - 3

Een definitie van de essentiële verschillen
die de joodse en christelijke geloofssystemen van elkaar scheidt

GETUIGENIS - 6

Waarom joden geloven zoals ze doen

SCHRIFT - 11

De traditionele joodse reactie op
de “bewijsteksten” van zendelingen

HET GETUIGENIS VAN HET CHRISTENDOM - 19

Het christendom aan dezelfde vorm van kritiek onderwerpen
die ze toepast op het jodendom

SAMENVATTING – 24

Een korte samenvatting

OVER DE AUTEUR – 25

Yisroel C. Blumenthal

ADDENDUM – JODEN VOOR JUDAISME – 26

Het antwoord op een dringende behoefte

Alle opmerkingen en vragen met betrekking tot deze publicatie zijn welkom.

Neem dan contact op met: iblumenthal@yeshivanet.com

INLEIDING

Een objectieve verklaring

Op de sabbat van 4 augustus in het jaar 1263 was de synagoge van Barcelona de gastheer voor een koninklijke gast. James I, koning van Aragon, was gekomen om zijn joodse onderdanen toe te spreken. De koning probeerde de gemeenteleden over te halen zich te bekeren tot het christendom. Toen de koning klaar was met zijn toespraak, deed Rabbi Moshe ben Nachman (RaMBaN, Nachmanides) een stap naar voren om uitdrukking te geven aan de gevoelens van zijn geloofsgenoten. Na een inleidende uiting van respect voor de kroon, sprak de rabbi de koning toe met de volgende woorden: “Ik sta versteld. De woorden die in onze aanwezigheid werden gezegd om ons ervan te overtuigen dat de Nazarener de Messias is werd door de Nazarener zelf gezegd toen hij dezelfde boodschap aan onze voorouders bracht en probeerde hen te overtuigen. Ze weerlegden hem openlijk met een perfecte en sterke afwijzing ondanks het feit dat hij het was die sprak, die zijn bewering dat hij goddelijk is, in overeenstemming met uw mening, beter wist en kon beargumenteren dan u vandaag de dag kunt doen. Nu dan, als onze voorouders die hem zagen en kenden, niet naar hem luisterden, hoe kunnen wij dan geloven, luisteren en gehoorzamen naar de stem van de koning wiens enige kennis van de zaak slechts voortkomt uit de geruchten van verre verslaggevers die geen persoonlijk contact met hem hadden.”

De eenvoudige woorden van Nachmanides weerspiegelen de helderheid van visie, de kalmte van geest en de vaste overtuiging van de jood zijn afwijzing van het christendom. Door de eeuwen heen heeft de jood te maken gehad met ontberingen, vervolgingen soms zelfs de dood als gevolg van deze afwijzing. Maar de jood werd daardoor niet geraakt. De jood deed alles wat hij moest doen en onderhandelde geduldig over de verschillende obstakels die de vijandige christelijke wereld op zijn pad wierp. Maar het kwam nooit bij hem op om zich bij die wereld aan te sluiten. Jood zijn was net zo essentieel als het leven zelf, en zelfs meer dan dat. Toen jood zijn de dood betekende, ging de jood heen om te sterven vergezeld door zijn vrouw, zijn kleine kinderen en zijn simpele liefde voor God. Maar om het christendom te omarmen? Nooit.

Het gebeurde echter in bepaalde fasen van de joodse geschiedenis dat veel joden deze weerstand tegen het christendom verloren leken te hebben. We leven vandaag de dag in één van die periodes. Honderden, zo niet duizenden joden hebben zich bij de Hebreeuws-christelijke beweging aangesloten. (In Nederland meestal de messiaans beweging genoemd) Deze golf van afval, evenals degenen die eraan voorafgingen, zijn het gevolg van een andere golf. Een joodse bekering tot het christendom, of het nu op individueel of op gemeenschappelijk niveau plaatsvindt, volgt op een ineenstorting van het joodse onderwijssysteem. De meeste bekeerlingen tot het christendom hadden weinig binding met hun erfgoed voordat ze zich bekeerden. Een jood die werkelijk verbonden is met een levend jodendom, zou liever sterven dan zich tot het christendom te bekeren.

Waarom? Wat weet de jood over het christendom waardoor hij geïnspireerd is om het af te wijzen? Hoe kan de jood er zo zeker van zijn dat hij de dood boven bekering verkiest?

De traditionele jood weet misschien heel weinig over het christendom. Maar het kleine beetje wat hij ervan weet, is meer dan genoeg. De jood weet dat het christendom de fundamentele overtuigingen van het jodendom verwerpt. De jood weet dat het christendom een man uitroept tot god. Alle filosofische verklaringen die worden aangeboden om deze christelijke theologie te rechtvaardigen, zijn aan de jood verspild. Deze simpele feiten kunnen niet veranderen. De Wet van Mozes is geen christendom, en de God van Abraham is geen drie-eenheid. Zijn geloof in de God van Abraham en Mozes inspireerde de jood om met vertrouwen het christendom te verwerpen.

Een jood die leeft zoals zijn voorouders deden vóór hem, ervaart de Wet van Mozes in zijn dagelijks leven. Liefde en bewustzijn van de God van Abraham vult het joods hart en ziel. Misschien kan hij niet onder woorden brengen hoe hij weet dat de Wet van Mozes onveranderlijk is, maar hij weet het niettemin. Sommige joden die wandelen met God kunnen het moeilijk vinden om op de fouten van de verschillende argumenten van zendelingen te wijzen die hun aanbedding aan Jezus proberen te rechtvaardigen. Niettemin weten deze joden dat aanbedding van een mens afgoderij is. Maar in onze generatie, waarin zoveel joden losgeraakt zijn van het simpele geloof van hun voorouders is het noodzakelijk geworden om de joodse afwijzing van het christendom uit te leggen en te verduidelijken.

Op de volgende pagina's vindt u een verduidelijking van het traditionele joods standpunt. Deze woorden zijn niet geschreven om een echte connectie met authentiek jodendom te vervangen, maar eerder om het aan te moedigen. Als jood kun je je afvragen wat er door de hoofden van onze voorouders ging toen ze gingen sterven voor de “misdaad” van het afwijzen van Jezus. Het is mogelijk dat uw interesse in dit onderwerp werd aangewakkerd door de toegenomen inspanningen van zendelingen in de afgelopen jaren. U heeft ontdekt dat hun campagne om “je ziel te redden” alarmerende proporties heeft bereikt. Dit heeft misschien als inspiratie voor u gediend om meer over de traditionele joodse reactie op de beweringen van zendelingen te weten te komen. Hoe dan ook, we hopen in ieder geval dat u in dit werk een startpunt voor onderzoek in dit veld vindt.

Sommigen van degenen die dit boekje lezen, kunnen christenen zijn. Als christen heeft u zich misschien afgevraagd waarom het Joodse volk zo'n weerstand heeft tegen het christendom. Hoe komt het dat de meeste joodse mensen er niet eens de moeite voor willen nemen om de christelijke geschriften te lezen? Denken deze joden dat alleen maar omdat ze in deze religie worden geboren, hun religie wel de juiste moet zijn? Hoe zijn deze mensen er zo zeker van dat ze gelijk hebben? Deze en soortgelijke vragen kunnen u lastig hebben gevallen. Het doel van dit boekje is om deze vragen te beantwoorden. We hopen dat u dit werk nuttig zult vinden om de traditionele joodse denkwijze te begrijpen.

Als u een jood bent die de christelijke overtuigingen heeft omarmd, lees dan alsjeblieft dit werk als een beroep op uw aangeboren gevoel van eerlijkheid. Neem me niet op mijn woord, maar overtuig uzelf. Maak uzelf vertrouwd met de rijkdom van uw erfgoed. Ontdek wat het betekent om een jood te zijn. Zoek uit wat het betekent gekozen te zijn als Gods getuige voor de wereld. Proef, en zie dat God goed is, gelukkig is de man die bij Hem zijn toevlucht zoekt. (Psalm 34:9)

FOCUS

Een definitie van de essentiële verschillen die de joodse en christelijke geloofssystemen van elkaar scheidt

Jodendom en christendom zijn beide geloofssystemen. Elk heeft zijn eigen manier van kijken naar de wereld. Deze twee systemen verschillen fundamenteel van elkaar. Slechts een van deze systemen kan correct zijn. Jodendom en christendom sluiten elkaar wederzijds uit.

De fundamentele van het jodendom zijn de gebeurtenissen van de uittocht en de openbaring op de Sinaï. Deze gebeurtenissen vestigden de relatie die het joodse volk heeft met God. Deze gebeurtenissen bevestigden ook de geloofwaardigheid van Mozes als Gods profeet. Het Joodse volk aanbidt de God die Zichzelf aan hen heeft geopenbaard bij Sinaï. Het Joodse volk volgt de leringen van Mozes, de profeet van God. De joden van alle generaties aanvaardden dit geloofssysteem op basis van het getuigenis van hun ouders. Een jood wordt geboren in een natie die de God van de Sinaï aanbidt en leeft volgens de leringen van Mozes. Het is door het getuigenis van zijn natie dat de jood het geloofssysteem leert, welke het jodendom is.

Het christendom heeft een dubbel fundament. Ten eerste gelooft het christendom in de profeten van de joodse Geschriften. Ten tweede is het christendom gebaseerd op het leven en de leringen van Jezus. Het zijn de joodse profeten die verkondigden dat de Messias moet komen, en Jezus kwam zogenaamd en vervulde die profetie. De wonderen die de christelijke geschriften beweren, die door Jezus werden verricht moesten zogenaamd de geloofwaardigheid van zijn boodschap bevestigen. De persoon van Jezus wordt door christenen aanbeden als een god en de leer van Jezus vormt het geloofssysteem van het christendom. Christenen van alle generaties aanvaardden dit geloofssysteem, op het getuigenis van de christelijke geschriften.

Jodendom en christendom botsen op verschillende fundamentele punten. Vanuit joods perspectief hebben de belangrijkste verschillen tussen de twee geloofssystemen betrekking op de aard van God en op de leringen van Mozes.

1) Wie Is God?

Het jodendom aanbidt de Almachtige God. Joden geloven dat God geen fysiek wezen is, noch kan God vertegenwoordigd worden door een fysiek wezen. God is niet beperkt door tijd of plaats.

God is almachtig en alwetend. God is één. Het joodse geloof over de eenheid van God wordt met de term “Absolute eenheid” beschreven. Dit betekent dat geen enkel meervoud kan worden gebruikt in de beschrijving van de essentie van God. Dit is de God van Abraham, Izaäk en Jacob. Dit is de God die op de Sinaï tot zijn volk sprak. De focus van het jodendom ligt op God. Het leven van de jood is aan deze God gewijd.

Het christendom aanbidt Jezus. Het christendom gelooft dat god één is, maar tegelijkertijd dat hij drie is. De christelijke god bestaat uit de Vader (die grofweg lijkt op de joodse God), Jezus en de Heilige Geest. Deze drie worden door de christen beschouwd als gelijkwaardige leden van de godheid. De focus van het christendom ligt op Jezus. Het leven van de christen is aan Jezus gewijd.

2) Wat Zijn De Leringen Van Mozes?

Het jodendom gelooft dat de Wet van Mozes een levende Wet is. Het is een Wet die kan en moet worden gevolgd door een natie - een natie die alle typen van mensen omvat. De Wet van Mozes is van toepassing op alle generaties en in alle situaties. De hele openbaring van God op de Sinaï omvat meer dan dat wat is geschreven in de vijf boeken van Mozes. De vijf boeken van Mozes bevatten alleen de algemene structuur van de Wet. Mozes ontving ook de definities van deze wetten van God en bracht deze over. Deze leringen van Mozes, die de Wet verduidelijken, werden niet opgenomen in de vijf boeken, maar deze werden bewaard in het collectieve geheugen van de natie. Als een statisch rechtscorpus, hebben de leringen van Mozes levende mensen nodig om ze in het praktische leven toe te passen. Mozes leerde de natie de methoden die ze moeten gebruiken om de Wet van toepassing te maken op elke situatie. Wanneer een jood niet weet hoe hij de Wet in een bepaalde situatie moet toepassen, overlegt hij met de leraren die bekend zijn met de toepassingsmethoden die door Mozes werden onderwezen. De jood vindt praktische leiding voor het dagelijks leven binnen de Wet van Mozes.

Het christendom erkent geen enkele leerstelling van Mozes, die niet is opgenomen in de vijf boeken. Het christendom verwerpt het joodse getuigenis met betrekking tot de leringen die Mozes van God ontving en niet waren opgenomen in de vijf boeken. Het christendom gelooft dat veel van de Schriftuurlijke leringen van Mozes niet langer relevant zijn. Het christendom ziet in de Wet van Mozes geen gids voor praktisch leven. (Tegenwoordig zijn sommige messiaanse gemeenten begonnen de bindende aard van de Wet van Mozes te erkennen. Deze mensen beginnen ook het belang van bepaalde leringen van Mozes te beseffen. Dit is echter niet het traditionele christelijke standpunt.)

Vanuit christelijk perspectief hebben de belangrijke verschillen tussen het joodse en christelijke geloofssystemen betrekking op de opvattingen over verzoening en de Messias.

3) Hoe Kan Iemand Verzoening Voor Zonde Bereiken?

Het jodendom accepteert dat de enige methode voor boetedoening van zonde berouw is. Als iemand oprecht spijt heeft van zijn zonden, belijdt hij zijn schuld voor God en leidt hij zijn leven opnieuw naar God toe, dan vergeeft God de zonde. Er zijn veel acties waardoor men de houding van berouw kan uitdrukken. Gebed, liefdadigheid en het brengen van offers aan Gods altaar zijn legitieme uitingen van een berouwvol hart. In sommige situaties gebiedt God ons een offer te brengen om uitdrukking te geven aan ons berouw. Maar het is de oprechtheid van het berouw dat uiteindelijk de verzoening met God bereikt.

Het christendom gelooft dat de enige methode voor verzoening van zonde een bloedoffer is. Het enige bloedoffer dat het christendom erkent, is het offer van Jezus. Door Jezus te aanbidden, hopen christenen verbinding te maken met het bloed dat boet voor hun zonden.

4) Wat Is De Rol Van De Messias?

Het jodendom gelooft dat de Messias een menselijke koning zal zijn. In de tijd van de Messias, zal er universele vrede zijn. De Tempel zal worden herbouwd in Jeruzalem. Het Joodse volk zal terugkeren naar het land Israël. Tijdens de regering van de Messias, zal iedereen op aarde verenigd zijn in hun aanbidding van de God van Israël. De Messias zal de hele mensheid leiden in dienst van God.

Het christendom gelooft dat de Messias een menselijke god is. Het christendom gelooft dat de belangrijkste rol van de Messias is om te sterven. Door de dood van de Messias, is de wereld verlost van haar zonden. Volgens de christelijke theologie, zal de Messias een tweede keer komen. Als de Messias terugkeert, dan zullen allen die hem aanbaden beloond worden, terwijl degenen die hem verwierpen bestraft zullen worden.

Dit zijn de fundamentele verschillen tussen de twee geloofssystemen. Jodendom en christendom verschillen van mening over hun begrip van de essentie van God, de leringen van Mozes, verzoening en de rol van de Messias. Jodendom en christendom hebben verschillende opvattingen over deze fundamentele zaken. Echter maar één reeks overtuigingen kan waar zijn. Christelijke zendelingen besteden veel energie in hun poging om joden ervan te overtuigen dat het christelijke geloofssysteem het juiste is. Alle argumenten van de zendelingen zijn verspilde moeite voor een goed geïnformeerde jood.

Om ervoor te zorgen dat de jood ervan overtuigd is dat zijn geloofssysteem correct is, moet hij er zeker van zijn dat het getuigenis van zijn natie waar is. Als de Joodse natie waarachtig getuigenis aflegt, dat moet elk geloofssysteem dat in strijd is met zijn getuigenis, vals zijn. Als het Joodse volk de waarheid vertelt wanneer ze getuigt dat God Zichzelf openbaarde als een absolute eenheid, dan moet vervolgens elk geloofssysteem dat de absolute eenheid van God ontkent, vals zijn. Als het Joodse volk de waarheid vertelt wanneer ze getuigt dat Mozes hun de details, definities en praktische toepassingen van de Wetten van de Thora leerde, dan moet elk geloofssysteem die dit feit ontkent vals zijn.

Het is niet nodig voor de jood om het getuigenis van andere geloofssystemen te onderzoeken om te weten dat het jodendom waar is.

Als een christen ervan overtuigd wil zijn dat zijn geloofssysteem waar is, is het niet voldoende dat hij er zeker van is dat de christelijke geschriften feitelijke gebeurtenissen rapporteren. Om de christen te laten weten dat zijn geloofssysteem correct is, moet hij ook vaststellen dat de Joodse natie een vals getuigenis aflegt. Als het getuigenis van de Joodse natie waar was, dan zou zelfs als Jezus al de wonderen uitvoerde die de christelijke geschriften aan hem toeschrijven, geen geloofwaardigheid hebben. Als God Zichzelf inderdaad op de Sinai openbaarde als een absolute eenheid, dan pleit iedereen die voorstander is van aanbedding van een drie-eenheid, voor afgoderij. Geen enkel wonder, hoe spectaculair ook, kan tot rechtvaardiging dienen om een afgod te aanbidden. Om een toegewijd christen te zijn, moet men ervan overtuigd zijn dat het Joodse volk een vals getuigenis aflegt.

GETUIGENIS

Waarom joden geloven zoals ze doen

De geschiedenis van elk van de wereldreligies bestaat uit twee perioden. De eerste periode is de vormingsperiode. Dit is de tijd dat het geloofssysteem gevestigd werd. Het vormende tijdperk is wanneer de grondleggers van het geloofssysteem in dat specifieke systeem gaan geloven. Over het algemeen bestaat dit uit een opeenvolging van gebeurtenissen die de grondleggers van de religie van de waarheid van het geloof, die ze op het punt stonden aan te nemen, hebben overtuigd. Dan komt het tijdperk van transmissie [het doorgeven van het geloof]. Dit is de tijdsperiode die de basis van het geloofssysteem scheidt van het heden. Elk geloofssysteem moet een manier bieden om zijn boodschap veilig en nauwkeurig door de eeuwen heen te leiden. Mensen die een bepaald geloofssysteem onderschrijven moeten erop kunnen vertrouwen dat de oprichters van hun geloofssysteem correct waren in hun overtuigingen. Als er geen manier is om vast te stellen dat de grondleggers van de religie zich niet vergisten, dan is het naïef om hun geloofssysteem te accepteren. Men moet er ook zeker van zijn dat de inhoud van het geloofssysteem niet vervormd raakte door het verstrijken van de tijd. Als de methode van transmissie niet waterdicht is, is het nogmaals naïef om het geloofssysteem te accepteren. Als er geen manier is om de integriteit van de transmissie vast te stellen, dan kun je niet weten of het gepresenteerde geloofssysteem hetzelfde systeem is dat werd aangenomen door de grondleggers van het geloof.

Het hele geloofssysteem van het jodendom is gebaseerd op twee soorten informatie. Het eerste stukje informatie is het simpele feit dat God een absolute eenheid is. Het tweede stukje informatie is het feit dat Mozes de profeet van God is. Beide stukjes informatie kwamen rechtstreeks van God tot het Joodse volk. Op de Sinai openbaarde God Zichzelf aan het Joodse volk.

Het is door deze nationale profetie dat het Joodse volk te weten kwam dat God absoluut één is. Op de Sinai sprak God tot Mozes terwijl de hele natie meeluisterde. Dit is hoe God aan Zijn volk demonstreerde dat Mozes zijn profeet is. Veertig jaar lang leidde Mozes de Joodse natie. Gedurende deze veertig jaar leefde de natie in afzondering. Ze aten brood dat als regen neerdaalde uit de hemel, en ze dronken water dat uit een rots stroomde. En gedurende deze tijd leerde Mozes hun de Wet die God aan hem had geopenbaard. Toen Mozes stierf, liet hij een volledige Wet achter. Niets kan worden toegevoegd aan de leer van Mozes, en er kan ook niet aan worden afgedaan. Met de dood van Mozes, kwam het vormende tijdperk van het jodendom tot een einde.

Na Mozes had het jodendom veel profeten en veel leraren. Maar de profeten en leraren kwamen niet om een nieuwe wet in te voeren. De rol van de profeten die Mozes volgden, was om het volk aan te moedigen om de Wetten die God aan Mozes openbaarde hoog te houden. De profeten waren door God aangesteld om de natie terecht te wijzen wanneer zij afdwaalden van de Wet van Mozes, en om mensen leiding te geven om hun leven terug te brengen naar een manier van leven die in overeenstemming was met de Wet van Mozes. De profeten namen ook de door Mozes gepresenteerde basisthema's over, zoals het lijden van de Joodse natie en hun uiteindelijke verlossing, en illustreerden hoe deze concepten zouden worden uitgespeeld. Maar nooit voegden de profeten toe of deden ze afbreuk aan de Wet van Mozes.

De rol van de leraren van de Joodse natie die Mozes volgde, is om de mensen te begeleiden bij de praktische toepassing van de Wet van Mozes. Gebruikmakend van methoden van deductie die door God aan Mozes werd doorgegeven, beschreven de leraren van Israël nauwkeurige instructies die de Wet van Mozes van toepassing maakte voor elke situatie. Maar de leraren hebben geen nieuwe wet ingevoerd. De profeten en de leraren namen niet deel aan de vorming van het joodse geloofssysteem. Deze mannen konden niet betrokken worden bij de vorming van het jodendom. Mozes blijft de enige man die door God gemachtigd is om Zijn Heilige Wet aan de mensen te overhandigen.

Het jodendom erkent dit beperkte gezag van de profeten en de leraren alleen omdat Mozes leerde dat deze mannen deze mate van autoriteit moesten krijgen. Het is de Wet van Mozes die de termen "Profeet" en "leraar" definieert. En het is de Wet van Mozes die de rollen van de profeten en de leraren afbakt. Volgens deze richtlijnen herkende het joodse volk veel grote leraren en profeten. Maar deze mannen hadden geen invloed op de vorming van het geloofssysteem. De vorming van het joodse geloofssysteem werd voltooid door Mozes. Ten tijde van Mozes zijn dood bezat de joodse natie al een compleet systeem van geloof en praktijk.

Het tijdperk van transmissie van het jodendom begon toen Mozes zijn volk verliet, toen zij haar kamp had opgeslagen op de oostelijke oever van de Jordaan. God koos ervoor om zijn boodschap over te brengen door de levende erfenis van de Joodse natie.

Tegen de tijd dat Mozes stierf, was het hele geloofssysteem van het jodendom stevig in de harten en geesten van de Joodse natie geplant. Dit geloofssysteem stond centraal in hun dagelijks leven. De tweede generatie werd geboren in een natie die de God van Sinaï aanbad en leefde met de leringen van Mozes. Het is door de levende praktijk en het geloof van een hele natie dat we het woord van God ontvangen.

Het geschreven woord wordt ook gehanteerd bij de overdracht van het joodse geloofssysteem. De kern van Gods openbaring aan Mozes werd door Mozes opgetekend in de vijf boeken. De woorden van enkele profeten werden ook opgeschreven. De vijf boeken van Mozes en de boeken van de profeten, vormen samen de joodse Geschriften. De boeken van de Misjna en de Talmoed spelen ook een rol in het proces van transmissie van de leringen van het jodendom door de eeuwen heen. De Misjna en de Talmoed vermelden veel van de beslissingen die door de leraren van Israël met betrekking tot de toepassing van de Wet zijn gemaakt. Deze boeken bevatten ook veel van de leringen die aan Mozes zijn geopenbaard, maar die niet zijn opgetekend door Mozes in zijn vijf boeken. De boeken van de Schrift, de Misjna en de Talmoed, stelde de natie in staat om een enorme hoeveelheid kennis vast te houden. Maar de rol van al deze boeken is ondergeschikt aan het getuigenis van de levende mensen. Het is alleen het getuigenis van de levende mensen die ons informeren dat deze boeken authentiek en gezaghebbend zijn. Het feit dat deze boeken in het bezit van een levende natie waren maakte dat de nauwkeurigheid van de teksten bewaard bleef. En het is alleen door de levende erfenis van de natie dat we kunnen komen tot een waar begrip van de geest van deze boeken. Het geschreven woord, hoe expliciet ook, kan altijd verkeerd worden geïnterpreteerd.

De jood kan erop vertrouwen dat het getuigenis van zijn natie waar is. Beide zowel de vorming van het geloofssysteem als de transmissie van het systeem waren nationale ervaringen. Om aan te nemen dat het joodse geloofssysteem onwaar is, men moet accepteren dat een hele natie unaniem liegt. Een jood is geboren in een volk van getuigen. Een kind dat wordt geboren in een joodse gemeenschap, waarin het onderwijssysteem nog intact is, betreedt een wereld van een levend jodendom. Het joodse onderwijssysteem is niet beperkt tot de schoolse ervaring. Het joodse huis is de hoeksteen van het joodse onderwijssysteem. Lang voordat het joodse kind kan lezen, heeft hij de Schepper van de wereld leren kennen. Door het simpele geloof van zijn ouders begint het kind een echte relatie te ontwikkelen met de God van Abraham, Izaäk en Jacob.

Het levende voorbeeld van zijn ouders zal het kind leren wat de sabbat betekent voor een jood. Pesach, Pinksteren (Sjavoe'ot) en Loofhutten (Soekot) zijn alle levende realiteiten in het joodse huis. Door deze feestdagen in acht te nemen, leert het joodse kind van de uittocht, de openbaring op de Sinaï en de reis van het Joodse volk in de woestijn gedurende veertig jaar. (Dit waren de vormende gebeurtenissen van het joodse geloofssysteem.)

Naarmate het kind ouder wordt, maakt hij kennis met de heilige boeken van het jodendom. Het kind leert de positie die elk van deze boeken in de geest en harten van zijn volk inneemt. De betekenis en de geest van deze boeken komen voor het kind tot leven door het voorbeeld van zijn ouders en leraren. Het kind beseft dat deze wereld van het jodendom overal op de werldebol hetzelfde is. Overal waar joden gevonden kunnen worden die getrouw zijn aan de leringen van hun voorouders, is het geloofssysteem hetzelfde. Joden over de hele wereld leren hun kinderen om de Schepper van de wereld te aanbidden die absoluut één is. Overal waar het jodendom leeft, is sabbat hetzelfde, evenals de spijswetten en de wetten die het huwelijksleven regelen. Elke keer als een jood een vraag heeft over de Wet van Mozes, zal hij overleggen met de leraren van de Wet. Over de hele wereld gebruiken de leraren van Israël dezelfde methoden van deductie om te voorzien van antwoorden op de gestelde vragen.

Het Joodse volk leert hun kinderen dat dit het leven is die hun ouders hun hebben geleerd en dat hun ouders het leerden van hun ouders helemaal als een schakelketting terugvoerend naar Mozes. Er leeft vandaag geen jood, evenmin is er een verslag van een jood, die beweert een andere traditie te bezitten die teruggaat naar Mozes. Alle joden in de geschiedenis die afweken van de unanieme praktijken van de natie gaven toe dat ze hun afwijkende leringen niet hadden ontvangen van de vorige generatie. Er is maar één geloofssysteem dat wordt geleverd met de claim dat het teruggaat tot Mozes. Dit is het jodendom waarin het joodse kind wordt geboren. Hij weet dat zijn mensen niet liegen, en hij zal aan zijn kinderen hetzelfde getuigenis doorgeven als hij van zijn ouders ontvangen heeft.

Door de geschiedenis heen hebben veel mensen de nationale getuigenis van het Joodse volk verworpen of genegeerd. De jood zag de afwijzing van deze mensen met gelatenheid aan. De jood zag dat niemand anders een geloofssysteem bezat dat beweert te zijn opgericht door God op nationale schaal. Geen ander geloofssysteem begon zijn reis door de tijd op nationaal niveau. Elk ander geloofssysteem stelt zijn vertrouwen in het getuigenis van individuen. Individuen kunnen liegen. Individuen kunnen zich vergissen. Een natie kan niet unaniem liegen. Een natie kan zich niet unaniem vergissen wat betreft concrete gebeurtenissen die collectief ervaren werden. Zolang geen enkel rivaliserend geloofssysteem een nationale openbaring claimt, kan de jood erop vertrouwen dat het jodendom waar is. Zolang Mozes de enige profeet blijft die de waarheid van zijn missie heeft laten getuigen door God in de aanwezigheid van een hele natie, kan de jood erop vertrouwen dat zijn leer nog steeds overeind staat.

Als de jood gelaten staat tegenover andere geloofssystemen, dan beziet hij het christendom met pure verbazing. Andere geloofssystemen kunnen het joodse getuigenis ronduit negeren. Maar het christendom is anders. Hoewel het christendom het getuigenis van het Joodse volk negeert, accepteert ze nog wel steeds de joodse Geschriften. De joodse Geschriften zijn één van de pijlers van het christelijke geloof. De christelijke claim dat Jezus de messias is, is gebaseerd op de veronderstelling dat hij profetieën van de joodse Geschriften vervulde.

Als de christenen zouden erkennen dat Jezus deze profetieën niet vervulde, dan zouden ze moeten toegeven dat hij niet de Messias is. Alle vermeende wonderen van Jezus zouden irrelevant zijn als zijn boodschap zou worden gezien als in strijd met de joodse Geschriften. Alleen omdat christenen geloven dat de missie van Jezus in overeenstemming is met de visie van de joodse profeten aanvaardden ze hem als de Messias.

Wie waren de profeten van de joodse Geschriften wiens woorden het christelijke geloofssysteem als zo krachtig ervaart? Hoe weten we dat ze echt bestonden? En hoe weten we dat de boeken van de Schrift inderdaad door hen geschreven werden? Hoe kunnen we weten dat deze mensen geen fraudeurs waren? In de geschiedenis van de mensheid zijn er maar weinig termen zo vaak misbruikt als de titel “profeet”. Welke criteria werden gebruikt om de authenticiteit van de profeten van de Schrift vast te stellen? En wie moest deze beslissing nemen?

De enige manier waarop de wereld weet heeft van het bestaan van de joodse profeten is door het getuigenis van het Joodse volk. De Joodse natie draagt het getuigenis uit dat deze mannen bestonden en dat de boeken van de Schrift door hen werden geschreven. De Joodse natie getuigt dat deze mannen konden demonstreren dat ze werkelijk door God gezonden waren. De criteria die werden gebruikt om de authenticiteit van de profeten te bepalen, waren de leringen van Mozes zoals dezen werden toegepast door de leraren van de Joodse natie. Als deze leraren niet hadden erkend dat de profeten van de Schrift authentiek waren, zouden we hun boeken vandaag niet hebben. Het getuigenis van de Joodse natie is het middel waardoor de boodschap van de profeten door de tijd heen reist.

Maar het christendom stelt geen vertrouwen in het getuigenis van het Joodse volk. Het christendom beweert dat het Joodse volk liegt over de fundamentele concepten van hun geloofssysteem. Het christendom is gebaseerd op het idee dat het Joodse volk een vals getuigenis aflegt over de openbaring bij Sinai. Het hele christendom geeft toe dat dit een gebeurtenis was die plaats vond in de aanwezigheid van de hele Joodse natie. Het christendom erkent dat deze openbaring het Joodse volk duidelijk maakte dat God wel of niet een absolute eenheid is. Het Joodse volk getuigt dat God Zichzelf heeft geopenbaard als een absolute eenheid. Toch beweert het christendom dat de joden unaniem liegen, elk van hen. Het christendom gelooft dat het Joodse volk ten onrechte aan Mozes een enorme hoeveelheid wetten toeschrijft die hij nooit heeft onderwezen. Dus hoe kan het christendom er zeker van zijn dat deze natie van leugenaars de boeken van de Schrift niet toeschrijven aan profeten die ze nooit geschreven hebben? Het christendom beschuldigt de Joodse natie ervan trouw te blijven aan een frauduleus geloofssysteem. Dus hoe kan het christendom dan op deze zelfde natie vertrouwen om de echte profeten te scheiden van de bedriegers?

De jood aanvaardt de woorden van de joodse Geschriften op basis van het getuigenis van het Joodse volk. Maar op welk fundament baseert de christen zijn acceptatie van de joodse Geschriften?

Het christendom gebruikt de woorden van de joodse profeten om de basis te leggen van hun geloofssysteem. Tegelijkertijd heeft het christendom er volledig vertrouwen in dat de Joodse natie een vals getuigenis aflegt. Dit is hypocrisie. Ofwel de getuige liegt of hij vertelt de waarheid. Het kan niet beide zijn.

SCHRIFT

De traditionele joodse reactie op de “bewijsteksten” van zendelingen

In de vormende jaren van het christendom kwam de kerk tot het besef dat het, om zijn eigen geloofwaardigheid te vestigen, eerst het jodendom in diskrediet moest brengen. Er waren veel methoden die de kerk gebruikte om dit doel te bereiken. Dit bestond uit het verspreiden van leugens over de Joden, de lering dat de joden geestelijk blind zijn, kinderen van de duivel, en daarnaast nog algemene laster over de uitverkorenen natie. De enige poging die de kerk deed om het menselijk intellect aan te spreken was hun uitbuiting van de joodse Geschriften. De kerk probeerde de joodse Geschriften te presenteren als een document dat de christen ondersteunt met zijn geloofssysteem, terwijl het tegelijkertijd in tegenspraak is met het joodse geloofssysteem. De kerk wil ons laten geloven dat de auteurs van de joodse Geschriften, namelijk Mozes en de profeten, allen het christelijke geloofssysteem onderschreven. Om deze absurde theorie te staven, heeft de kerk miljoenen aan manuren geld uitgegeven die de lengte en breedte van de joodse Geschriften doorkamden. Ze waren op zoek naar verzen die konden worden gelezen als ondersteunend voor het christelijk geloofssysteem. Van de duizenden verzen in de joodse Geschriften, kon de kerk een handvol passages vinden die konden worden gemanipuleerd om zo te lezen dat deze het christelijke geloofssysteem ondersteunde en in tegenspraak was met het jodendom. De kerk presenteerde deze verzen vervolgens samen met hun christelijke uitleg en beweerde dat de auteurs van deze verzen christelijk van geloof waren. De kerk voerde aan dat het Joodse volk niet loyaal is aan hun eigen heilige boeken. Gebaseerd op de christelijke interpretatie van deze verzen, bekend als “bewijsteksten”, brengt de kerk de theorie naar voren dat het joodse geloofssysteem in directe tegenspraak is met de heilige boeken die door het Joodse volk zelf worden vereerd. Volgens de christelijke claim, onderschreven de auteurs van deze boeken het christelijke geloofssysteem, terwijl hun discipelen hun boodschap verwarden en zo het jodendom creëerden. De kerk beweert dus dat de joden hebben gefaald in de transmissie van de fundamente van hun religie.

Als de kerk er inderdaad in geslaagd zou zijn om aan te tonen dat het joodse geloofssysteem inherente tegenstrijdigheden heeft, dan moeten de joodse Geschriften worden weggegooid. We moeten in gedachten houden dat we alleen door het getuigenis van het Joodse volk de Geschriften hebben. Het was het religieuze leiderschap van het Joodse volk die de authenticiteit van de profeten van de Schrift heeft bepaald. Als de joodse transmissiemethode erin slaagde om het hele wezen van hun religie om zeep te helpen, dan is het roekeloos om hun canon van de Schrift te aanvaarden.

De waarheid is dat de Joodse natie de Schrift bestudeert sinds deze op schrift werd gesteld. Elk woord en elke nuance van de tekst is kostbaar voor de jood. Joden hebben deze “bewijsteksten” gelezen, eeuwen voordat het christendom geboren werd. Elk van die verzen heeft een klassieke joodse interpretatie die duidelijk uitlegt hoe deze verzen conform zijn aan het joodse geloofssysteem. De kerk beweert dat de joodse interpretatie verkeerd is. De kerk beweert dat het alleen een antichristelijke vooringenomenheid is die de Joden verblindt om de ware betekenis van deze verzen in te zien. Het probleem met deze bewering is dat veel christelijke geleerden er toe gekomen zijn om het eens te zijn met de joodse interpretatie van deze verzen. Deze mensen waren zeker niet verblind door een antichristelijke vooringenomenheid, toch aanvaarden ze het joodse begrip van deze verzen als de meest nauwkeurige interpretatie. Het lijkt erop, wellicht, dat de kerk werkt met een vooringenomenheid - een pro-christelijke vooringenomenheid waardoor ze deze verzen leest als bewijs van de waarachtigheid van het christelijk geloofssysteem.

Veel van de zendingsinspanningen om joden tot het christendom te lokken, zijn gericht op deze bewijsteksten. Dit zijn de verzen in de joodse Geschriften die christenen zien als ondersteunend voor hun geloofssysteem. Deze verzen hebben betrekking op de verschillen tussen het joodse en christelijke geloofssysteem. De verzen, die de zendingen gebruiken als bewijsteksten, zijn niet de enige verzen die over deze onderwerpen spreken. De joodse Geschriften geven veel aandacht aan elk van deze onderwerpen, en de bewijsteksten vormen slechts een klein deel van het algemene beeld dat de Schrift presenteert. De Geschriften geven ons een duidelijk beeld over elk van deze onderwerpen. De algemene boodschap van de Schrift is in overeenstemming met het Joodse geloofssysteem. De weinige bewijsteksten die zendingen gebruiken zijn over het algemeen vaag en dubbelzinnig. Als de christelijke interpretatie van deze verzen eerlijk was, dan zouden we geconfronteerd worden met een inherente tegenstrijdigheid binnen de Schrift zelf. Als iemand de joodse interpretatie voor een gegeven bewijstekst niet weet, is het eerlijk om te zeggen: “Ik weet niet wat het betekent”, in plaats van aan te nemen dat het vers in tegenspraak is met de algemene boodschap van de Schrift.

Jodendom en christendom verschillen in hun houding ten opzichte van de essentie van God, de leer van Mozes, verzoening en de Messias. Welke duidelijkheid geeft de Schrift ons over deze onderwerpen? Wat is de algemene boodschap van de Schrift? In deze korte studie zullen we de bewijsteksten van de zendingen niet onderzoeken. Het zal voor ons voldoende zijn om te zien dat het joodse geloofssysteem stevig geworteld is in de woorden van de profeten.

1) De Essentie Van God

De joodse Geschriften getuigen dat God Zichzelf aan het hele corpus van de Joodse natie openbaarde. De hele natie hoorde Gods stem verkondigen: “Ik ben de Heer, uw God, die u uit het land Egypte heeft geleid, uit het huis van slavernij. U zult naast Mij geen andere goden hebben.” (Exodus 20: 2) Dit is hoe God zijn volk demonstreerde wie ze moeten aanbidden. Tegelijkertijd leerde God de mensen wie ze niet moesten aanbidden. Aanbidding van iemand anders dan de God die de natie uit Egypte heeft geleid is afgoderij. De joodse Geschriften getuigen dat de openbaring van Sinai een all-inclusive demonstratie was. Na de openbaring op de Sinai kan er geen ruimte meer zijn voor twijfel. Met betrekking tot deze openbaring zegt Mozes tegen het Joodse volk “Aan u werd aangetoond dat u weet dat de Heer de God is, er is niemand naast Hem.”(Deuteronomium 4:35) De mensen die het voorrecht hadden om getuige te zijn van deze grote openbaring, kregen de opdracht: “maak het bekend aan uw kinderen en de kinderen van uw kinderen.”(Deuteronomium 4: 9) Wanneer God de natie gebiedt mensen te doden die bij afgoderij zijn betrokken, verwijst Hij naar deze openbaring. In die gevallen waarin de doodstraf moet worden uitgevoerd, identificeert God de afgod door de simpele termen, “datgene wat Ik niet geboden heb” of “datgene die jij niet kende.” (Deuteronomium 13: 3, 7, 14; 17: 3) Het is duidelijk dat God verwacht dat het Joodse volk een afgod identificeert door het proces van eliminatie. Als dit niet is wat je geboden werd te aanbidden, dan is het een andere god. Het Joodse volk getuigt dat God zichzelf op de Sinai openbaarde als een absolute eenheid. Aanbidding van iemand anders is per definitie afgoderij.

Niemand heeft ooit beweerd dat Jezus op de Sinai aan het Joodse volk was geopenbaard. De eerste aanbidders van Jezus beweerden niet dat ze met hun aanbidding een traditie volgden die terugging tot aan de Sinai. Volgens de definitie van de Schrift is het aanbidden van Jezus afgoderij.

Het Joodse volk kreeg een openbaring zodat ze zouden weten wie ze moeten aanbidden. Dit was niet de enige instructiemethode die God ons in deze kwestie heeft gegeven om ons te begeleiden. Het blijkt duidelijk uit de joodse Geschriften dat God verwacht dat het menselijk geweten onderscheid kan maken tussen aanbidding van God en afgoderij. Keer op keer doen de profeten een beroep op menselijke logica, en soms zelfs humor om het kwaad van afgoderij te demonstreren. Jeremia roept uit: “Zeg het hun, goden die de hemel en aarde niet hebben geschapen dat ze verloren gaan van deze aarde en van onder deze hemelen.”(Jeremia 10:11) Jeremia wijst op de absurditeit die inherent is aan de aanbidding van iemand anders dan de Schepper. Een god die opereert in een arena die hij niet creëerde, is geen god. Evenzo wijst Jesaja op de dwaasheid om vertrouwen te stellen in een mens. “Geef de mens op die adem in zijn neusgaten heeft, wat is hij nu waard.” Jesaja laat zien hoe nutteloos het is om een man te aanbidden.

Als hij afhankelijk is van een constante toevoer van zuurstof voor zijn eigen welzijn, hoe gaat hij u dan helpen? Het aanbidden van een mens is een afschuw voor het menselijk geweten. Toch is dit waar het christendom voorstaat. Hoe u het ook verpakt, het christendom wijst naar een man en zegt: "Dat is god". De Schrift is duidelijk dat wanneer het over afgoderij gaat, je de roep van je geweten niet moet negeren. Door deze definitie is het dan ook, dat de Schrift aanbedding van Jezus als afgoderij identificeert.

2) De Leringen Van Mozes

Het jodendom getuigt dat Mozes een heel corpus aan wetten heeft doorgegeven die de geboden uit de Schrift definiëren. Het jodendom getuigt ook dat de Wet van Mozes gekwalificeerde wijzen de bevoegdheid geeft om beslissingen te nemen om de Wet uit de Schrift toe te passen. Deze beslissingen zijn bindend voor de hele natie. Het christendom verwerpt deze getuigenis. Het christendom beweert dat Mozes niet meer leerde dan wat hij in de vijf boeken schreef. En hij autoriseerde zeker niemand om beslissingen te nemen betreffende de toepassing van Gods Wet.

Bij het onderzoeken van de Schrift, ontdekt men dat de christelijke afwijzing van het joodse standpunt onlogisch is. Als we de Schrift lezen met het christelijke standpunt in gedachten, zullen we ontdekken dat de leringen van Mozes praktisch betekenisloos zijn. Neem bijvoorbeeld de feestdagen uit de Schrift. God gelast Zijn mensen om het feest van Pesach te vieren. Iedereen die zuurdesem eet tijdens dit feest is onderhevig aan de goddelijke straf dat zijn ziel is afgesneden. Dit feest vindt plaats op de veertiende dag tot de eenentwintigste dag van de eerste maand. De Schrift zegt ons niet wanneer deze eerste maand begint. In feite zegt de Schrift helemaal niets over de constructie van een kalender. Als wij aannemen dat Mozes niets meer te horen kreeg dan wat hij in de vijf boeken schreef, dan staan we voor een serieus probleem. Hoe worden we geacht te weten wanneer het Pesach begint? Het is duidelijk dat God Mozes vertelde hoe een kalender geconstrueerd moest worden die zou bepalen wanneer Gods feestdagen gevierd moesten worden. Inderdaad, het Joodse volk getuigt dat Mozes hun leerde hoe ze een kalender moesten construeren om de tijden van de feestdagen uit de Schrift te bepalen. Door de geschiedenis heen is dit de kalender die de joden hebben gevolgd. De joden vierden de feestdagen volgens de leer van Mozes die niet in de vijf boeken was opgetekend.

Er zijn tegenwoordig veel groepen die het christelijk geloofssysteem onderschrijven, maar tegelijkertijd proberen om de feestdagen uit de Schrift in acht te nemen. Deze mensen vieren het Pesach op dezelfde dagen als de Joodse natie Pesach viert. Dit is hypocrisie. Als deze mensen inderdaad geloven dat Mozes niets werd geleerd dat hij niet in de vijf boeken had opgetekend, dan zouden zij hun eigen kalender uit de Schrift moeten construeren. En als ze wel toegeven dat er enkele leringen van Mozes waren, die dus niet in de Schrift waren opgetekend, dan zouden ze zichzelf de volgende vragen moeten stellen. Hoe had God verwacht dat wij deze ongeschreven leringen van Mozes zouden leren? Welke middelen gebruikte God om deze informatie naar ons toe te brengen?

Als God het getuigenis van de natie als een betrouwbaar middel beschouwde om een gecompliceerde kalender over te brengen hoe kunnen deze mensen er dan zo zeker van zijn dat het getuigenis van dezelfde natie niet betrouwbaar is met betrekking tot eenvoudige zaken, zoals de absolute eenheid van God?

De Schrift is even duidelijk over het gezag van de leraren van Israël om beslissingen te nemen over Gods Wet. In Deuteronomium, hoofdstuk 17, geeft Mozes de mensen opdracht om de rechtbanken te raadplegen. De beslissing van de rechtbank moet worden opgevolgd. Iemand die de uitspraak van de rechtbank schaamteloos negeert, moet worden gedood. Evenzo vinden we in 2 Kronieken, hoofdstuk 19, hoe de rechtvaardige Koning Josafat deze richtlijn van Mozes vervulde. Het hoofdstuk beschrijft hoe Josafat rechtbanken in het land Juda en in de stad Jeruzalem vestigde. De koning verwijst naar twee leiders tot wie de rechters zich kunnen wenden met hun vragen. Eén leider was om de rechtbanken te leiden met betrekking tot Gods Wet, terwijl de rol van de andere leider was om beslissingen te maken over zaken betreffende de koning. Het is vrij duidelijk dat de Schrift verwachtte dat deze rechters beslissingen zouden nemen betreffende de toepassing van Gods Wet.

In Deuteronomium, hoofdstukken 13 en 17, leidt Mozes de hele natie naar de deelname aan de executie van mensen die betrokken zijn bij afgoderij. Het is duidelijk dat de schuld van deze wetsovertreders moet worden bepaald door een bevoegde rechtbank met gekwalificeerde rechters. Toch wordt de hele natie bevolen om de beslissing van deze mannen uit te voeren. Het is duidelijk dat God niet alleen mensen machtigt beslissingen te maken betreffende de uitvoering van Zijn heilige Wet, maar dat God het Joodse volk ook instrueert om zich aan deze beslissingen te houden.

3) Verzoening

Het joodse geloofssysteem houdt vast dat het slechts bekering is, omkeren terug naar God, wat verzoening voor zonde kan bereiken. De aanbidding van Jezus kan niets doen om de zonde te helpen boeten. Het christendom daarentegen houdt vol dat het alleen aanbidding van Jezus is die verzoening voor zonde bewerkstelligt. Berouw kan niets doen om verzoening voor zonde te bereiken. (Enkele prominente christenen geleerden geven toe dat berouw een belangrijke rol speelt in het proces van boetedoening van de zonde. Ze geloven dat het verkrijgen van Gods vergeving gaat door berouw samen met het bloed van Jezus. Maar deze mening wordt niet geaccepteerd door de overgrote meerderheid van evangelische christenen.)

Het joodse standpunt is stevig geworteld in de Schrift. Het boek Jona beschrijft hoe de slechte mensen van Ninevé met vernietiging werden bedreigd. De inwoners van die stad hadden berouw en als gevolg daarvan annuleerde God het decreet van vernietiging. (Jona 3: 6-10) De profeet Ezechiël zegt tegen de mensen: “En de goddelozen, hij dient zich te bekeren van al zijn zonden die hij heeft gedaan en hij zal al mijn inzettingen houden en recht en gerechtigheid doen, dan zal hij zeker leven, hij zal niet sterven. Al zijn ongerechtigheid zal tegen hem niet in herinnering worden gebracht, in de gerechtigheid die hij heeft gedaan, zal hij leven.” (Ezechiël 18, 33) Dit zijn geen geïsoleerde passages in de Schrift. Het concept van bekering is een van de overheersende thema's in de Schrift.

De christen kan geen enkel vers in de Schrift aanwijzen dat zal vertellen dat bekering niet de boetendoening van zonde teweegbrengt. Evenmin kan een christen een vers vinden waarin staat dat aanbidding van de messias verzoening kan bereiken. De christen probeert verschillende thema's uit de Schrift te verzamelen, die wanneer ze worden samengevoegd, verwijzen naar het christelijke systeem van verzoening. Dit type argument heeft een duidelijke zwakte. Omdat er geen expliciet citaat uit de Schrift is om het christelijke standpunt te ondersteunen, moet het vertrouwen op speculatieve analyse om nauwkeurige conclusies te trekken uit een ingewikkeld grote diversiteit van thema's uit de Schrift. Er is gewoon te veel ruimte voor fouten. Wanneer we dit argument plaatsen tegenover de rechttoe rechtaan uitspraken die het joodse standpunt ondersteunen, dan plaatsen we het twijfelachtige redeneren van mensen tegenover het expliciete woord van God.

Wanneer men de thema's uit de Schrift onderzoekt waarnaar de christenen citeren om hun standpunt te ondersteunen, wordt duidelijk dat deze thema's niet alleen falen om het christelijke argument te ondersteunen, maar dat deze thema's eigenlijk getuigen tegen het christelijke standpunt.

De christenen wijzen op het thema uit de Schrift van de zondige aard van de mens. Als de mens zo zondig is, hoe kan zijn berouw dan enige waarde hebben voor God? De Schrift zegt inderdaad: "Hoe kan iemand die uit een vrouw is geboren rechtvaardig zijn?"(Job 15:14) Dit past goed bij het joodse geloofssysteem. Het jodendom gelooft dat elk geschapen wezen inderdaad onvolmaakt moet zijn voor God. Maar het is het christelijke geloofssysteem dat in tegenspraak is met dit elementaire onderwijs van de Schrift. Het hele christelijke geloofssysteem is gebaseerd op het idee dat iemand geboren uit een vrouw volkomen rechtvaardig was.

De christelijke geschriften (Romeinen 4) citeren het vers in Genesis 15, waar God Abraham zijn geloof aan hem toerekende als gerechtigheid. Het christelijke argument is dat alleen geloof voor God als gerechtigheid kan gelden – niet daden. Maar op wie stelde Abraham zijn geloof? Het was zeker niet Jezus. Het is het geloof van de jood in de woorden van de God van Abraham wat hem hiertoe leidt om alles te geloven wat God heeft geleerd. Het is de God van Abraham die zei: "Keer terug naar Mij en Ik zal naar jullie terugkeren"(Maleachi 3:7), en het Joodse volk gelooft God op Zijn woord.

Christenen wijzen op het concept van de Schrift van bloedoffers. De Wet van Mozes besteedt erg veel tijd aan het beschrijven van de verschillende offergaven. Toont dit niet duidelijk aan dat bloedoffers centraal staan in het verzoeningsproces? Maar wat is een bloedoffer? Een bloedoffer was een offer gebracht door een zondaar naar Gods altaar als een uitdrukking van zijn berouwvolle hart. Sommige van de offers waren nationale offers. Deze offers werden betaald via een fonds dat elk jaar werd aangevuld door een collecte van elk individuele jood. Deze offers werden gebracht in de Tempel die werd gebouwd door het Joodse volk. De nationale offers waren een uitdrukking van het geheel oprechte verlangen van de natie om met God verzoend te worden.

Maar volgens het christelijke geloofssysteem kon geen enkele handeling van de kant van de mens verzoening voor zonde teweegbrengen. De bloedoffers van de Schrift getuigen dat de actie van de mens kan, en verzoening doet voor zonde.

4) Messias

Dit is hoe Mozes het Messiaanse tijdperk beschrijft: “En het zal zijn dat al deze dingen over u zullen komen, de zegen en de vloek die Ik heb neergelegd vóór u, en u zult het tot uw hart brengen onder alle naties waaruit de Heer, uw God u gedreven heeft. En u zult terugkeren naar de Heer uw God en u zult luisteren naar Zijn stem, naar alles wat ik u vandaag gebied, u en uw kinderen, met heel uw hart en met heel uw ziel. En de Heer, uw God zal uw gevangenschap omkeren en Hij zal medelijden hebben met u, en Hij zal terugkeren en u verzamelen uit alle naties waarin de Heer, uw God, u verstrooid heeft. Als uw verschoppelingen aan het einde van de hemel waren, vandaar vandaan zal de Heer, uw God, u verzamelen en van daaruit zal Hij u ophalen. En de Here, uw God, zal u naar het land brengen dat uw voorouders hebben geërfd, en u zult het beërven, en Hij zal u goed doen en Hij zal u meer vermenigvuldigen dan uw voorouders. En de Here, uw God, zal uw hart en het hart van uw kinderen besnijden om de Heer, uw God, lief te hebben met heel uw hart en heel uw ziel ter wille van uw leven. En de Heer, uw God zal al deze vloeken op uw vijanden plaatsen en op degenen die u haten die u vervolgd hebben. En u zult terugkomen en luisteren naar de stem van de Heer en u zult al zijn geboden doen die ik u vandaag beveel. En de Here, uw God, zal u overvloedig maken in al het werk van uw handen, in de vrucht van uw lichaam en in de vrucht van uw vee, en in de vrucht van uw land, ten goede, want de Heer zal zich voorgoed over u verheugen, net zoals hij zich over uw voorouders verheugde. Wanneer u luistert naar de stem van de Heer, uw God, om zijn geboden en statuten te onderhouden en die in dit leerboek zijn geschreven, wanneer u terugkeert naar de Heer uw God met heel uw hart en heel uw ziel.”(Deuteronomium 30: 1-10)

De profeten van de Schrift borduurden voort op het Messiaanse basisthema gepresenteerd door Mozes. De profeten beschrijven, tot in detail, de inzameling uit de Joodse ballingschap, de herbouw van het land Israël, de Tempel in Jeruzalem, vrede op aarde en universele kennis van God. De profeten leverden een duidelijk en ondubbelzinnig beeld van het tijdperk van de Messias. Het feit dat deze profetieën nog niet zijn vervuld, zegt ons dat de Messias nog niet is gekomen. Maar deze profetieën vertellen ons meer dan dat. Deze profetieën getuigen dat wanneer de Messias arriveert, hij geen christen zal zijn. Wat zou een christelijke Messias doen in een wereld waarin gehoorzaamheid aan God wordt uitgedrukt door het naleven van de Wet van Mozes? Aan wie zou de christelijke Messias onderwijs geven in een wereld die kijkt naar de Aäronische priesters voor leiding in hun naleving van Gods Wet? (Ezechiël 44:23)

Voor wie zou de christelijke Messias verzoening brengen in een wereld die ziet dat de bloedoffers van Mozes in de Tempel van Jeruzalem worden geofferd zoals dat gebeurde in de dagen van weleer? (Maleachi 3: 4) Niet alleen vertellen de joodse profeten ons niets over de Christelijke Messias, maar ze laten ook geen ruimte voor hem in hun toekomstvisie.

In het licht van de expliciete boodschap van de joodse geschriften, citeren zendelingen dezelfde profeten om hun versie van de rol van de Messias te ondersteunen. Het is voldoende voor ons om erop te wijzen dat elk van de christelijke bewijsteksten een onderwerp voor discussie is, zelfs onder christelijke geleerden. Er is geen enkele manier waarop men deze moeilijke en dubbelzinnige passages eerlijk kan gebruiken ter verdediging van een standpunt welke in tegenspraak is met het hele thema van het Messiaanse tijdperk zoals deze wordt gepresenteerd door de profeten.

Al met al is de boodschap van de Schrift vrij duidelijk. Iemand die de joodse Geschriften leest van kaft tot kaft zal zeker veel vage en dubbelzinnige passages vinden. Tegelijkertijd vindt hij algemene duidelijkheid over de meest basale onderwerpen. De Schrift laat er bij de lezer geen twijfel over bestaan dat het Joodse volk de getuigen zijn aan wie God verkoos Zijn heerlijkheid te openbaren. De Schrift laat er bij de lezer geen twijfel over bestaan dat de Wet van Mozes een levende Wet is die van toepassing is voor elke generatie. De Schrift is overduidelijk dat oprecht berouw leidt tot vergeving van God voor zonden. En tot slot, het beeld dat de joodse profeten van het Messiaanse tijdperk hebben geschilderd, is een volledig portret wat geen ruimte laat voor een stervende god die een alomvattend verzoeningsoffer zou moeten zijn.

De traditionele jood werd nooit geraakt door het christelijke argument. Toen de jood het christendom verwierp, was dat met vertrouwen en met duidelijkheid. De afwijzing van het christendom door de joden is gebaseerd op het getuigenis van een gehele natië - een natië die God Zelf heeft uitgekozen als Zijn getuigen. De duidelijkheid van de joodse afwijzing wordt weerspiegeld in de woorden van de joodse profeten. Dit is wat ons land in staat stelde om alle obstakels te overwinnen en de boodschap die hen op de Sinai werd overhandigd te bewaren. De boodschap is nog steeds intact. Kom en leer.

Aantekening: de jood zag nooit de noodzaak in om het getuigenis van het christendom te onderzoeken om zijn ledigheid bloot te leggen. Een duidelijk begrip van het joods getuigenis is alles wat de jood nodig heeft om vertrouwen te hebben in zijn afwijzing van het christendom. Het volgende gedeelte is opgenomen omdat het illustreert hoe een beschuldiging dat een geloofssysteem heeft gefaald in de transmissie van zijn boodschap kan worden onderbouwd.

HET GETUIGENIS VAN HET CHRISTENDOM

Het christendom aan dezelfde vorm van kritiek onderwerpen die ze toepast op het jodendom

Het vormende tijdperk van het christelijke geloofssysteem was de tijd dat Jezus zijn leringen aan zijn discipelen openbaarde. De discipelen geloofden dat Jezus bepaalde profetieën van de joodse Geschriften vervulde, en dat Jezus wonderen verrichtte. Deze acties bevestigden zijn geloofwaardigheid in de ogen van zijn volgelingen. Toen zijn geloofwaardigheid eenmaal was gevestigd, aanvaardden zijn discipelen zijn leringen. Het hele christelijke geloofssysteem zou binnen de leringen van Jezus moeten vallen.

Het jodendom verwerpt het christelijke geloofssysteem bij zijn basis. Volgens het joodse geloofssysteem, vergisten de discipelen van Jezus zich. Het christendom beweert dat Jezus onderwees dat hij god is. De discipelen hadden deze claim nooit mogen accepteren. Zowel de nationale getuigenis van het Joodse volk als het menselijk geweten stelt de verering van een mens gelijk aan afgoderij. Alle wonderen waarvan de discipelen geloofden dat Jezus ze verrichtte en alle profetieën waarvan de discipelen dachten dat Jezus ze vervulde, kunnen afgoderij niet rechtvaardigen. Het jodendom erkent niet het gezag van de grondleggers van het christendom dat ze het type geloofssysteem hebben vastgesteld dat aan hen wordt toegeschreven.

Het vormende tijdperk van het joodse geloofssysteem was de tijd dat de Joodse natie in de woestijn was, op weg van Egypte naar het land Israël. De nationale openbaring op Sinaï en de leringen van Mozes vormen de basis van het joods geloofssysteem. Het christendom erkent het gezag van de oprichters van het jodendom. Het christendom erkent dat alles wat God aan de joodse natie openbaarde en dat alles wat Mozes leerde absoluut waar is. Het christendom verwerpt het jodendom niet bij zijn fundament. Het christendom verwerpt het jodendom omdat het de integriteit van de transmissie van het joodse geloofssysteem in twijfel trekt. Het christendom beschuldigt het jodendom ervan de oorspronkelijke leerstellingen van hun oprichters te verdraaien. Het christendom maakt deze beschuldiging ondanks het feit dat:

- 1) Het God Zelf was die de methode heeft vastgesteld waarmee het joodse geloofssysteem op alle generaties zou moeten worden overgedragen.
- 2) Vanaf zijn aanvang was het joodse geloofssysteem in handen van een hele natie.
- 3) Er is maar één geloofssysteem dat een directe lijn van traditie claimt die teruggaat tot Mozes.
- 4) De christelijke beschuldiging is in tegenspraak met zichzelf. Het christendom accepteert de joodse Geschriften, terwijl ze het getuigenis van de Joodse natie verwierp, wat de enige basis is om de waarachtigheid van de joodse Geschriften te aanvaarden.
- 5) Bewijs uit de Schrift dat wordt gepresenteerd om deze beschuldiging te staven, bestaat niet.

6) Er is geen historisch bewijs om de beschuldiging te staven. Er is geen punt in de joodse geschiedenis waarnaar christenen kunnen wijzen en zeggen: “Hier ging de joodse transmissiemethode verkeerd.”

Ondanks dit alles stelt het christendom zijn volle vertrouwen in deze beschuldiging. Als deze beschuldiging vals is, en de Joodse natie er echt in slaagde om de oorspronkelijke boodschap van hun oprichters te behouden, dan heeft het christendom een fundament van geen enkele inhoud. Het christendom geeft dit toe. Toch hebben ze er het volste vertrouwen in dat het jodendom een verdraaiing is van de leringen van de oorspronkelijke oprichters.

We zullen onze aandacht nu richten op de christelijke transitie methode. Op welke methode vertrouwt het christendom om zijn boodschap door te geven door de eeuwen heen. Hoe probeert het christendom de oorspronkelijke leringen van Jezus te behouden? De evangelische christen zal deze vragen beantwoorden door te wijzen naar de boeken van de christelijke geschriften. Volgens het evangelische christendom, zouden deze boeken de boodschap van de grondleggers van het christendom nauwkeurig hebben bewaard. We zullen opmerken dat:

1) Jezus, de god van het christendom, heeft niet een van deze boeken geschreven. Ook heeft hij niet specifiek aangegeven dat een van deze boeken geschreven moest worden. In feite, heeft Jezus niemand bevoegd om in zijn naam te onderwijzen, behalve zijn directe discipelen. Jezus verwachtte terug te komen tijdens het leven van zijn directe discipelen, dus hij zag geen noodzaak om een ketting van traditie te vestigen.

2) De hele christelijke traditie is uitsluitend gebaseerd op het getuigenis van individuen, in plaats van een hele natie.

3) In de beginjaren van het christendom waren er veel groepen, elk daarvan claimde een directe traditie te hebben die terugging tot de discipelen van Jezus. Elk van deze groepen had een duidelijk ander geloofssysteem. Enkele van deze groepen hadden hun eigen versie van de christelijke geschriften. De meeste van deze uiteenlopende evangeliën hebben de eeuwen van kerkelijke censuur niet doorstaan.

Ondanks dit alles stelt het evangelische christendom zijn volle vertrouwen in deze boeken uit de christelijke schrift. Het evangelische christendom is er volkomen overtuigd van dat deze boeken de oorspronkelijke leringen van Jezus vertegenwoordigen.

Een onbevooroordeelde lezing van de christelijke geschriften zal onthullen dat dit vertrouwen misplaatst is. Niet alleen openbaren de christelijke geschriften dat Jezus niet het evangelische christendom onderwees, maar deze boeken bieden ook het historische bewijs dat nodig is om de beschuldiging te staven dat de kerk de oorspronkelijke leringen van Jezus verdraaide.

Om deze kritiek op het christendom te nivelleren, is het niet nodig om toe te geven dat de christelijke geschriften niet meer zijn dan de woorden van mannen. We erkennen dat de christelijke geschriften in de tweede helft van de eerste eeuw van onze gewone tijdrekening zijn geschreven. Deze boeken zijn geschreven door mannen die op een bepaalde manier geloofden en we verwachten dat deze boeken hun overtuigingen weerspiegelen.

We lezen deze boeken niet om directe woorden van waarheid te ontdekken. Wij kunnen alleen maar hopen dat we kunnen begrijpen hoe de schrijvers van deze boeken naar de wereld keken. En nog belangrijker, we zullen ontdekken hoe deze schrijvers wilden dat de wereld naar hun keek.

De auteurs van de christelijke geschriften beschrijven de ontwikkeling van de vroege kerk op de volgende manier. Jezus was een joodse man die leefde in het land Israël. Toen hij ongeveer dertig jaar oud was, begon hij te reizen door het land. Ongeveer drie jaar lang reisde en onderwees Jezus. Op het moment dat Jezus stierf, had hij een kleine aanhang gecreëerd. Al zijn volgelingen waren joden. Prominent onder Jezus zijn volgelingen waren zijn twaalf discipelen. Deze discipelen vormden een geconcentreerde gemeenschap in Jeruzalem. De gemeenschap van de volgelingen van Jezus werd geleid door Jakobus, een broer van Jezus. Deze gemeenschap is aangeduid als de “Jeruzalemkerk”. In de jaren na Jezus zijn dood, groeide de Jeruzalemkerk in omvang. Op een gegeven moment, beweren de auteurs van de christelijke geschriften, dat hun aantal enkele duizenden waren. Maar de leden van deze kerk waren allemaal Joden.

Het christendom bereikte de niet-joodse wereld door de persoon van Paulus. Hij reisde de lengte en breedte af van het Middellandse Zeegebied, om de niet-joodse wereld te onderwijzen over Jezus. Paulus stichtte overal in het Romeinse rijk veel kerken. De kerken die Paulus stichtte bestonden hoofdzakelijk uit niet-joden.

Op dit punt beëindigen de christelijke geschriften hun verhaal. Ze verlaten de lezer op het historische punt waar er twee kerken zijn - de joodse kerk van Jakobus en de niet-joodse kerk van Paulus.

De geschiedenis leert ons dat de joodse kerk van Jakobus niet als een afzonderlijke entiteit overleefde. Tegen de tijd dat het christendom de gevestigde religie werd van het Romeinse rijk waren er bijna geen joodse christenen meer. De weinig joodse christenen die achterbleven, werden door de niet-joodse kerk vervolgd als ketter. Het christendom zoals het vandaag bestaat, werd overgedragen door het corpus van de Paulinische niet-joodse kerk. De boeken van de christelijke geschriften waren producten van de niet-joodse kerk. Mogelijk hebben ze in deze boeken materiaal opgenomen dat kwam van de joodse christenen. Maar de niet-joodse kerk was de redacteur van dit materiaal. Het was de niet-joodse kerk die de inhoud van de christelijke geschriften bepaalde en door wie deze teksten zijn doorgegeven aan toekomstige generaties.

Om er zeker van te zijn dat de niet-joodse kerk werkelijk de oorspronkelijke boodschap van Jezus heeft doorgegeven, moet men vaststellen dat de leringen van Paulus in overeenstemming waren met de leringen van Jezus. De niet-joodse kerk leerde alleen door Paulus over de leringen van Jezus. Als de leringen van Paulus niet synoniem waren met de leringen van Jezus, dan bezit de niet-joodse kerk niet de oorspronkelijke boodschap van Jezus.

Om de connectie van Paulus met Jezus vast te stellen, kijken we naar het getuigenis van de christelijke geschriften. Het is duidelijk dat de redacteurs van deze boeken sterk gemotiveerd waren om Paulus voor te stellen als iemand die de originele boodschap van Jezus getrouw doorgeeft. Maar zelfs deze bevooroordeelde schrijvers waren hier niet toe in staat.

De christelijke geschriften beschrijven de basis van de missie van Paulus op de volgende manier. Paulus heeft Jezus nooit in het echte leven ontmoet. Nog leerde Paulus over Jezus zijn leringen door de discipelen van Jezus. Paulus stelt nadrukkelijk (in Galaten, hoofdstukken 1, 2) dat geen levende persoon betrokken was bij het brengen van Jezus zijn boodschap aan hem. Paulus hoorde alleen van de leringen van Jezus door een reeks visioenen. In deze visioenen verscheen Jezus aan hem en verkondigde hem zijn leringen. De hele boodschap van Paulus was het product van deze visioenen.

De enige manier waarop we de waarheid van Paulus zijn bewering kunnen verifiëren, is door naar de reactie van Jezus zijn discipelen op de boodschap van Paulus te kijken. Deze mannen die bij Jezus woonden en hem hoorde onderwijzen konden de leringen die ze hoorden over de profetie van Paulus daarmee vergelijken. Hoe reageerden de joodse volgelingen van Jakobus op Paulus zijn claim op een profetie?

Paulus maakt de claim (Galaten 2: 9) dat de leiders van de Jeruzalem kerk erkenden dat hij (door Jezus) was aangesteld als boodschapper voor de niet-joden. Maar vertelde Paulus de waarheid? Jakobus en de Jeruzalemkerk hebben de geldigheid van Paulus zijn visioenen nooit erkend. Het zijn de christelijke geschriften zelf die de claim van Paulus tegenspreken.

Het boek Handelingen, hoofdstuk 15, beschrijft hoe de leiding van de Jeruzalemkerk Paulus zijn claim op profetie negeerde. Paulus was gekomen naar Jeruzalem. Hij had aan de niet-joden gepredikt dat het voor hun niet nodig was om de Wet van Mozes te volgen. Enkele leden van de Jeruzalemkerk waren het niet met Paulus eens. Ze hadden het gevoel dat als een niet-jood zich bij hun beweging zou aansluiten, hij verplicht moest worden om de Wet van Mozes na te leven. Deze vraag werd voorgeleid aan de leiding van de Jeruzalemkerk. De oudsten van de kerk bespraken de vraag en Jakobus overhandigde zijn beslissing. Zijn oordeel was dat de niet-joden niet verplicht waren om de gehele Wet van Mozes in acht te nemen als voorwaarde om lid te worden van de christelijke gemeenschap. Hij bepaalde echter wel dat de niet-joden verplicht waren bepaalde voedingswetten in acht te nemen en om immoraliteit te vermijden.

Als Paulus de waarheid sprak toen hij beweerde dat de leiding van de Jeruzalemkerk hem als een ware profeet erkende, dan slaat dit verhaal nergens op. Hier hebben we Paulus die beweert persoonlijk te zijn aangesteld door de dode Jezus als zijn afgezant naar de niet-joodse wereld. En wat Paulus dan ook leerde, dat was hem dan zogenaamd geopenbaard in deze profetische visioenen. Eén van de centrale leringen van Paulus was dat de niet-joodse wereld niet gebonden was aan de Wet van Mozes. Maar als de leiders van de Jeruzalemkerk twijfelen over wat Jezus betreffende deze zaak over de heidenen gezegd zou hebben, bespreken zij de vraag en kijken ze naar Jakobus voor leiding.

Als er enige waarheid zat in de claim van Paulus dat deze leiders de waarheid van zijn profetie erkenden, dan hadden ze hem gewoon moeten vragen: “Wat heeft Jezus je verteld?” Het feit dat ze over de vraag moesten nadenken en de methode die gebruikt werd om de vraag te beantwoorden, vertelt ons duidelijk dat deze mannen niet geloofden dat Jezus ooit tegen Paulus gesproken had. De auteur van het boek Handelingen, ondanks zijn vooringenomenheid, kon dit simpele feit niet verbergen.

Het verschil tussen de door Paulus gestichte niet-joodse kerk en de door Jezus gestichte Jeruzalemkerk was niet beperkt tot de kwestie van de authenticiteit van Paulus zijn profetie. Deze twee instellingen omarmden twee volledig verschillende filosofieën. De centrale leerstelling van het Paulinische christendom is dat geloof in het verlossende offer van Jezus de enige geldige methode is om verzoening voor zonden te bereiken. De hele filosofie van Paulus draait om deze ene leer. Het evangelisch christendom is gebaseerd op deze fundamentele leer van Paulus. Als u een evangelische christen zou vragen om zijn geloofssysteem in één zin samen te vatten, zou hij met dit punt reageren. Geloof in Jezus is de enige verlossing van zonde. In feite is het hele concept van Jezus als messias in wezen beperkt tot dit ene punt. Jezus is de messias van evangelische christenen alleen omdat ze geloven dat zijn dood verzoening voor zonde bezorgt.

Maar de Jeruzalemkerk, die werd opgericht door Jezus en geleid door zijn discipelen, geloofden niet in deze leer van Paulus. Ze geloofden niet dat geloof in Jezus effectief verzoening voor hun zonden kon doen. Dit wordt aangetoond door het getuigenis van de christelijke geschriften. Het boek Handelingen, hoofdstuk 21, meldt dat de normale activiteiten van de leden van de Jeruzalemkerk ook bestond uit het aanbieden van dieren in de Tempel voor het expliciete doel van de boetedoening van zonde. Het boek Handelingen beschrijft hoe vier leden van de Jeruzalemkerk een nazireeërgelofte hadden afgelegd. Dit betekent dat ze zich vrijwillig in een situatie hadden gebracht, waarin ze vereist waren, door de Wet van Mozes, om een dier als zondoffer te brengen. Het is duidelijk dat deze mensen in de Tempeloffers een geldige methode zagen om de zonde te boeten. Als ze geloofden zoals Paulus, dat Jezus, voor eens en voor altijd, voor hun zonden was gestorven, dan zou het geen zin hebben om een zondoffer in de Tempel te brengen. Het feit dat de Jeruzalemkerk nog steeds deelnam aan de offergaven in de Tempel nadat Jezus was gestorven vertelt ons dat ze in Jezus zijn dood niet een alles-omvattend-zoen offer zagen. Deze mensen waren geen evangelische christenen.

De christelijke geschriften bieden zowel de theologische als de historische rechtvaardiging voor de beschuldiging dat het christendom heeft gefaald in de transmissie van haar boodschap. De christelijke geschriften vertellen ons dat de discipelen van Jezus nooit hebben geloofd in de fundamentele leerstellingen van het evangelische christendom. De mensen die bij Jezus woonden en hem hoorden prediken, geloofden niet dat, met de dood van Jezus, de wereld verlost was van haar zonden. De christelijke geschriften vertellen ons ook op welk historisch punt de onderbreking in de transmissie plaatsvond.

Deze boeken vertellen ons dat Paulus, de vader van het moderne christendom, geen connectie had met Jezus. Het christendom is een bouwwerk dat is opgericht op basis van het getuigenis van één man. Heel het christendom is gebaseerd op het woord van Paulus dat Jezus aan hem verscheen. De enige mensen die gekwalificeerd waren om de claim van Paulus te verifiëren, waren het volledige met hem oneens. Dit blijkt uit de pagina's van de boeken die het christendom beschouwt als de ware getuigen van zijn beweringen.

SAMENVATTING

Een korte samenvatting

Jodendom en christendom zijn twee verschillende geloofssystemen. Elk van deze geloofssystemen verwerpt categorisch de fundamentele leringen van de ander.

Christelijke zendelingen proberen joden ervan te overtuigen om het jodendom te verlaten ten gunste van het christendom. In hun pogingen om dit doel te bereiken, proberen de zendelingen logische argumenten naar voren te brengen die een bekering van het jodendom naar het christendom zouden rechtvaardigen. Het typische verkooppraatje van zendelingen is dat zendelingen op een vers in de joodse geschriften wijzen, welke het christelijke geloofssysteem lijkt te ondersteunen. In wezen is het argument van zendelingen dat de oorspronkelijke leraren van het jodendom, de auteurs van de joodse Geschriften, eigenlijk christenen waren door hun geloof. Als joden tegenwoordig geen christenen zijn, is dat alleen omdat ze de boodschap van hun oorspronkelijke leraren verdraaid hebben. Dit is de strekking van het argument van zendelingen.

De jood kan dit argument om verschillende redenen niet aanvaarden:

- 1) Het was God Zelf die het oorspronkelijke joodse geloofssysteem vestigde. Dat geeft de zending toe. Het is duidelijk dat God verwachtte dat de boodschap van het jodendom beschikbaar zou zijn voor alle generaties. Het middel waardoor God Zijn boodschap overbracht, is het nationale getuigenis van het Joodse volk. Als God het levende getuigenis van deze natie als betrouwbaar achtte om Zijn boodschap door te geven, zal dat voor een jood niet anders zijn.
- 2) Het argument van de zending gaat ervan uit dat een hele natie unaniem de essentie van hun geloofssysteem heeft gecorrumpeerd. Om te geloven dat dit argument van de zending waar is, moet men een van de volgende scenario's accepteren. Ofwel is er sprake van een nationale samenzwering, ofwel heeft een natie unaniem dezelfde reeks fouten gemaakt. Beide zijn statistisch onwaarschijnlijkheden.
- 3) Het argument van de zending is met zichzelf in tegenspraak. Als de Joodse natie erin slaagde om de essentie van hun geloofssysteem te bederven, dan is er geen reden om de heiligheid van de joodse Schrift te aanvaarden. Het is alleen door het getuigenis van de Joodse natie dat we weten dat deze boeken heilig zijn. Als het nationale getuigenis van de joden niet kan worden vertrouwd, dan is er geen enkele manier om te weten dat de boeken van de joodse Schrift ook maar enige authenticiteit heeft.

4) De auteurs van de joodse Geschriften waren heel duidelijk over hun geloof. En zij waren geen christenen.

Als algemene regel geldt, dat de jood zich niet genoodzaakt voelde om tegen elk argument van de zendelingen in te gaan. Het gebeurde echter vaak dat de kerk de jood dwong om op elk van de argumenten van de zendelingen te reageren. Veel boeken bevatten een verslag van de joodse reacties op de verschillende argumenten van zendelingen. Elke joodse bibliotheek zal enkele van deze boeken bevatten. Bovendien zullen veel van de prominente joodse commentatoren van de Schrift uitleggen waarom joden de interpretatie van een bepaald vers door zendelingen niet zullen accepteren. Deze omvatten, maar zijn niet beperkt tot, de commentaren van Ibn Ezra en Abarbenel. Het is niet moeilijk om joodse antwoorden te vinden op de individuele argumenten van zendelingen. Bovendien zijn veel christelijke geleerden de drogredenen gaan erkennen van zendelingen over de joodse Geschriften.

Er is nog een andere factor waar rekening mee moet worden gehouden als we de argumenten van zendelingen onderzoeken. Er is een oud joods gezegde die adviseert: “Voordat je wijst naar de splinter tussen de ogen van je vriend, haal de balk tussen je eigen ogen weg”. Als de zending eist dat de jood in de joodse Geschriften zoekt naar bewijs dat de oorspronkelijke leraren van het jodendom naar geloof geen joden waren, dan moeten de zendelingen eerst de christelijke geschriften onderzoeken. Als zendelingen in alle eerlijkheid deze zoektocht zouden ondernemen, dan zouden ze voldoende bewijs vinden om de realiteit onder ogen te zien dat Jezus, Jakobus en Petrus geen christenen waren. In plaats van de vergeefse poging om de solide fundamenten van het jodendom aan te vallen, zou de zending de balken van zijn eigen huis moeten onderzoeken.

OVER DE AUTEUR

Yisroel C. Blumenthal

Rabbi Yisroel Chaim Blumenthal is een zeer gerespecteerde onderwijzer en auteur. Hij heeft gestudeerd aan de Ponevez Yeshiva in Bnei Brak, Israël, en in Beth Medrash Govoha van Lakewood waar hij smicha (rabbijnse wijding) ontving in 1997. Gedurende verschillende jaren was hij de Rosh Kollel (decaan) van de Yardley Kollel waar hij leiding gaf aan verschillende gemeenschapsstudieprogramma's. Momenteel, terwijl hij zijn studie aan Beth Medrash Govoha voortzette, blijft hij het Yardley Kollel Outreach-programma leiden dat volwassenen aantrekt op alle niveaus van Thora-naleving. Rabbi Blumenthal is betrokken geweest bij de activiteiten tegen zendelingen gedurende meer dan 10 jaar. Hij onderhoudt contact met mensen die door zendelingen zijn beïnvloed, maar ook met de zendelingen zelf. Rabbi Blumenthal is een gekoesterde raadgever en adviseur van “Jews for Judaisme”.

JEW FOR JUDAISME

Het antwoord op een dringende behoefte

Tegenwoordig zijn er 75 miljoen evangelische christenen in Noord-Amerika. Velen geloven dat het Joodse volk moet worden bekeerd tot het christendom voordat Jezus zal terugkeren. Ze geven jaarlijks \$ 300 miljoen uit om meer dan 1.000 zendelingenorganisaties te ondersteunen die joden met allerlei achtergronden en leeftijden evangeliseren. Deze zendelingen beweren dat onze mensen niet compleet zijn als joden, tenzij zij Jezus als de Messias accepteren. Wereldwijd hebben ze honderden hebreuws-christelijke (messiaanse) “synagogen” opgericht om joden aan te trekken en te bekeren.

In de afgelopen jaren hebben meer dan 275.000 kwetsbare joden zich door de misleidende tactieken van deze zendelingen bekeerd. Christelijke predikanten vermomden zich als “Messiaanse rabbijnen” met keppeltjes en tallitien (gebedsmantels) en prediken het Evangelie op “Sabbat” en “Hoge Feestdagen” diensten. Ze gebruiken bedrieglijk joodse symbolen, religieuze artefacten en traditionele joodse muziek om potentiële bekeerlingen te lokken en te verwarren. Zendelingen citeren, vertalen en interpreteren de joodse Geschriften en rabbijnse teksten verkeerd om te “bewijzen” dat Jezus de Messias was.

Als reactie hierop werd in 1985 “Jews for Judaisme” opgericht om deze groeiende dreiging van ons voortbestaan tegen te gaan. Onze twee belangrijkste doelen zijn preventief onderwijs en het terugwinnen van joden die zijn beïnvloed door zendelingen. Om deze doelen te bereiken, biedt “Jews for Judaisme” advies aan aan “Hebreeuwse christenen”, houdt ze toezicht op zendingsactiviteiten, biedt ze lezingen aan en presenteert ze intensieve cursussen tegen zendelingen. Ook verspreid “Jews for Judaisme” gratis literatuur, cd's en tapes in Engels, Russisch, Hebreeuws, Spaans, Portugees, Duits, Spaans en Frans tegen de boodschap van zendelingen.

“Jews for Judaisme” verenigt de joodse gemeenschap voor een gemeenschappelijke zaak en word onderschreven door een breed spectrum van joodse instanties, rabbijnen en opvoeders. Als u graag onze gratis literatuur wilt ontvangen, een spreker voor uw groep wilt regelen of een persoonlijk adviesgesprek wilt, neem dan contact op met een van onze “Jews for Judaism” afdelingen die hieronder worden vermeld. We helpen u graag verder.

Toronto, ON (905) 761-0040 toronto@jewsforjudaism.org

Baltimore, MD (410) 602-0276 baltimore@jewsforjudaism.org

Los Angeles, CA (310) 556-3344 la@jewsforjudaism.org

Johannesburg, SA (2711) 485-4865 southafrica@jewsforjudaism.org

Gratis nummer voor Noord-Amerika: (800) 477-6631

Jullie zijn mijn getuigen

EEN TRADITIONEEL JOODSE REACTIE

AAN CHRISTELIJKE ZENDELINGEN

Yisroel C. Blumenthal

De joods-christelijke polemiek heeft altijd een gevoel van fascinatie gehad voor de jood. Het enorme drama van de strijd tussen David en Goliath lijkt te worden weerspiegeld in het theologische debat tussen de synagoge en de kerk. Aan de ene kant heb je de macht van het christendom met al haar rijkdom, prachtige kerken en ontelbare aanhangers. En aan de andere kant heb je de zwervende jood met de nachtmerries van zijn vervolgte verleden geëit in de lijnen op zijn gezicht. Maar toch sprankelen zijn ogen van eeuwige jeugd als hij het enige wapen in zijn arsenaal, namelijk de onverbloemde waarheid hanteert, en de toeschouwer een andere kant van de onoverwinnelijke kerk laat zien. De zwakke fundamenten van de kolos zijn plotseling blootgelegd op de pagina's van deze debatten.

Het boek dat je vasthoudt, brengt hier een nieuwe benadering in eeuwenoud debat. In plaats van te voldoen aan het opgelegde format door de kerk, volgt dit werk een duidelijk joods patroon. In plaats van de gebruikelijke lijst van christelijke argumenten gevolgd door passende reacties, zult u ontdekken hoe de basis van de joodse Geschriften de doctrines van het christendom uitsluiten. In plaats van een presentatie te geven die het christendom weerlegt, hebben we er voor gekozen om de fundamenten van het jodendom te benadrukken. Het is ons vurige gebed dat de natie die het monotheïsme aan de wereld presenteerde de kracht en aanmoediging zal vinden op de pagina's van dit bescheiden boek.

Dit boek is uitgegeven door "Jews for Judaism", 's werelds grootste organisatie tegen zendingen. Als u aanvullende informatie wilt, hulp voor iemand die u kent, of om een spreekbeurt te regelen, neem dan contact met ons op.

JEWS FOR JUDAISME

3110 Bathurst St., PO Box 54042, Toronto, ON Canada M6A 3B7

Phone: (416) 789-0020 • Fax: (416) 789-0030

Email: canada@jewsforjudaism.ca

Website: • www.jewsforjudaism.ca

